

Va ser un dia memorable. La sensació de poder volar lliure, de tocar el cel amb les mans. El dia que el Roger va descobrir que, malgrat tenir una discapacitat intel·lectual, podia anar sol a esquiar a La Molina sense dependre que els seus pares el poguessin portar. Va agafar el tren, el va recollir un assistent a l'estació d'esquí i va poder baixar per la neu a tota velocitat. Des d'aleshores, participa en l'equip espanyol dels Special Olympics. Per això li costa entendre per què és tan difícil sortir de casa dels seus pares. «Em trobo estancat», prossegueix. El 2009 la Generalitat li va reconèixer el dret a accedir a una llar amb recolzament intermitent. Des d'aleshores, està en llista d'espera. Al febrer farà 13 anys.

El Roger té un 53% de discapacitat intel·lectual. Els seus pares, la Teresa i el Ramon, ho van intuir quan amb prou feines començava a caminar. «Encara no saben el que tinc», diu entre rialles el Roger, però sí que està relacionat amb el trastorn de l'espectre autista, afegit a la dislèxia. La família, de Sant

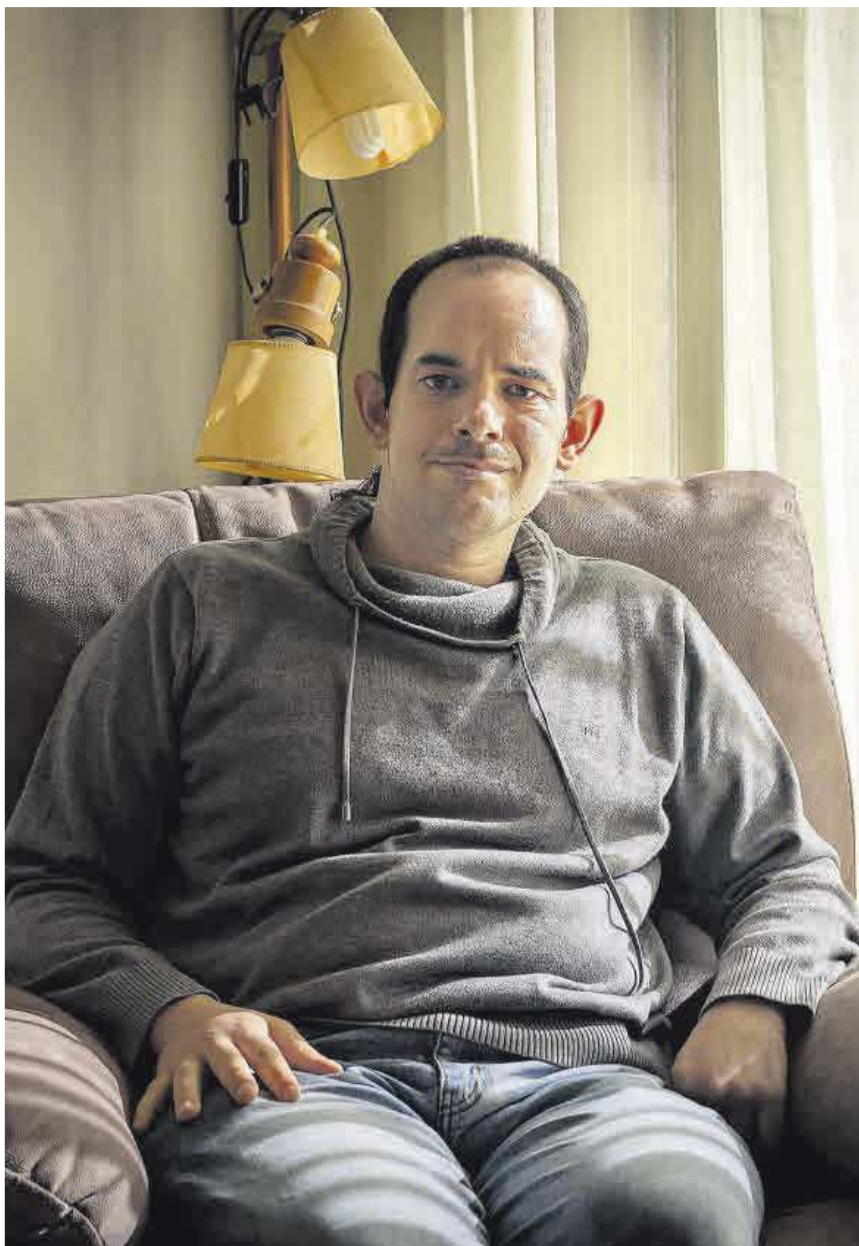
Treballa en un restaurant i forma part de l'equip espanyol d'esquí dels Special Olympics

Quirze del Vallès, el portava a l'escola com als altres nois, però assumint que alguna cosa no anava bé. La secundària la va estudiar en una escola especial, i després d'estar tres anys estudiant cuina, es va posar a treballar en un restaurant. «És que mai he estat sense fer res, sempre he tirat endavant».

Pla pilot municipal

El 2014, la família es va mudar a Barcelona, deixant tota una vida a Sant Quirze del Vallès. «Estem davant l'estació de Sants, que per al Roger és important, i aquí hi ha molts més serveis, per exemple va cada dia a la piscina, pot anar sol des de casa a esquiar... coses que a Sant Quirze eren impossibles», explica el pare. De fet, a Barcelona, el Roger va participar en un pla pilot de l'ajuntament fa un parell d'anys, en què podia accedir a tot allò que la Generalitat li hauria d'oferir des de fa dècades. «Per primera vegada feia les coses per mi mateix i tenia l'ajuda que necessitava», diu. «El problema va ser que me'n vaig haver d'anar a viure molt lluny, a la Zona Franca, no coneixia ningú i amb la pandèmia, que no podíem sortir... Em vaig trobar molt sol». El projecte ja s'ha acabat i ha tornat a la casa familiar.

La discapacitat li impedeix, entre coses, llegir i escriure. «Necessito un assistent que em llegeixi els whatsaps, els correus, les cartes...».

Roger Vilaseca, un jove de Sant Quirze del Vallès, al seu domicili barceloní a prop de l'estació de Sants.

COL·LECTIUS VULNERABLES

Fa més d'una dècada que Roger Vilaseca, un jove de 34 anys amb una discapacitat intel·lectual del 53%, espera un recurs assistencial per poder viure de forma autònoma sense dependre dels seus pares. El 2009 la Generalitat li va reconèixer el dret d'accedir a una llar amb suport intermitent.

L'odissea d'esperar 12 anys per un pis assistit

ELISENDA COLELL
Barcelona

Jordi Otx

També necessita recolzament per anar a comprar o gestionar els seus diners. «Si de mi depèn, als dos dies de cobrar ja m'he gastat tot el sou, aquí necessito ajuda», explica. Aquestes són les coses que hauria de fer amb un assistent, una funció que avui exerceixen els seus pares. «És complicat, és com si encara fos un adolescent, com si no pogués créixer com els altres», diu el Roger amb un mig somriure. Ell ha vist com els seus amics i germans s'han independitzat i es nega a pensar que el no ho pugui fer.

La llei de la dependència

El factor clau és l'aportació que ha de fer la Generalitat a través de la llei de la dependència. «Nosaltres no ens ho podem permetre, és caríssim fer-ho pel sector privat», incideix el pare, que tem que a mesura que passin els anys ells tinguin menys força per poder acompanyar el Roger. «Sempre hem mirat d'avançar-nos, d'incitar-lo que fes passos, però amb aquest tema de la vivenda, de l'accés a la llar residencial, és impossible».

La discapacitat li impedeix escriure i llegir, i també necessita suport per gestionar els diners

explica. «Si morim o ens passa alguna cosa tenim claríssim que a ell l'enviaríem a una residència en un no-res. ¿Però on? ¿Serà un bon lloc per ell? ¿Podrà fer la seva vida de manera el més autònoma possible? Per nosaltres és important que ara pugui tenir accés per poder acompanyar-lo i saber si és el millor per ell», insisteix el Ramon.

Desgraciadament, el seu no és l'únic cas. Segons la federació Dincat, que agrupa entitats que atenen i representen persones amb discapacitat intel·lectual, hi ha 3.500 persones esperant una residència, llar-residència o assistència a la llar. A més, diuen des de l'entitat, més de mil també esperen entrar en centres de dia o serveis diürns. La Generalitat corrobora parcialment les dades. Assumeix que hi ha 2.305 persones amb discapacitat intel·lectual esperant per a una llar residencial i 1.075 per a una residència assistida, però afirma que no es poden sumar perquè, segons la Conselleria de Drets Socials, hi ha persones apuntades en les dues llistes.

El que sí que és evident és que les dades de persones amb discapacitat física en la mateixa situació són molt menors: 56 i 339 persones en llistes d'espera per als dos serveis. «Sembla que no existim —és queixa el Roger—. Però jo tinc dret a sentir-me lliure com el dia de La Molina». ■